

Sbírka soudních rozhodnutí

Věc C-570/13

Karoline Gruber

v.

Unabhängiger Verwaltungssenat für Kärnten a další

(žádost o rozhodnutí o předběžné otázce podaná Verwaltungsgerichtshof)

„Řízení o předběžné otázce — Životní prostředí — Směrnice 2011/92/EU — Posuzování vlivů některých veřejných a soukromých záměrů na životní prostředí — Výstavba obchodního centra — Závazný účinek správního rozhodnutí neprovést posouzení vlivů — Neúčast veřejnosti“

Shrnutí – rozsudek Soudního dvora (pátého senátu) ze dne 16. dubna 2015

Životní prostředí — Posuzování vlivů některých záměrů na životní prostředí — Směrnice 2011/92 — Právo příslušníků dotčené veřejnosti podat opravný prostředek — Vnitrostátní právní úprava, která z tohoto práva vylučuje sousedy, kteří jsou součástí dotčené veřejnosti — Nepřípustnost

(Směrnice Evropského parlamentu a Rady 2011/92, čl. 1 odst. 2 a čl. 11 odst. 1)

Článek 11 směrnice 2011/92 o posuzování vlivů některých veřejných a soukromých záměrů na životní prostředí musí být vykládán v tom smyslu, že brání vnitrostátní právní úpravě, podle níž má správní rozhodnutí, kterým se určuje, že pro určitý záměr není třeba provést posouzení vlivů na životní prostředí, závazný účinek vůči sousedům vyloučeným z práva podat proti uvedenému správnímu rozhodnutí opravný prostředek, a to za podmínky, že tito sousedé, kteří jsou součástí „dotčené veřejnosti“ ve smyslu čl. 1 odst. 2 této směrnice, splňují kritéria stanovená vnitrostátním právem, pokud jde o „dostatečný zájem“ nebo „porušování práva“. Přísluší vnitrostátnímu soudu, aby ověřil, zda ve věci, která mu byla předložena k rozhodnutí, je tato podmínka splněna. V případě kladné odpovědi musí určit, že správní rozhodnutí o neprovedení takového posouzení nemá vůči uvedeným sousedům závazný účinek.

I když členské státy disponují širokým rozhodovacím prostorem pro určení toho, co představuje „dostatečný zájem“ nebo „porušování práva“, uvedený prostor pro uvážení je omezen dosažením cíle, kterým je poskytnout dotčené veřejnosti široký přístup k právní ochraně. I když je v této souvislosti přípustné, aby vnitrostátní zákonodárce omezil mimo jiné práva, jejichž porušení může být uplatňováno jednotlivcem proti některému z rozhodnutí, aktů nebo nečinnosti, na něž se vztahuje článek 11 směrnice 2011/92, pouze na veřejná subjektivní práva, to znamená individuální práva, která podle vnitrostátního práva mohou být kvalifikována jako veřejná subjektivní práva, ustanovení tohoto článku týkající se práva příslušníků veřejnosti dotčené rozhodnutími, akty nebo nečinností spadajících do rozsahu působnosti této směrnice podat žalobu, nelze vykládat restriktivně.

V důsledku toho je vnitrostátní právní úprava, která omezuje právo podat opravný prostředek proti rozhodnutím o určení nezbytnosti provést posouzení vlivů záměru na životní prostředí jen na navrhovatele záměru, spolupracující orgány, mediátora pro životní prostředí a dotyčnou obec

a zbavuje tohoto práva podat opravný prostředek velké množství jednotlivců, mimo jiné také sousedy, kteří by případně mohli splňovat podmínky stanovené v uvedeném čl. 11 odst. 1, neslučitelná se směrnicí 2011/92.

(viz body 38–40, 42, 43, 51 a výrok)